

STERFDAG VAN SPURGEON - 31 JANUARI

Sterfdag van Spurgeon

31 Januari 1892 is de dag waarop Charles Haddon Spurgeon stierf.

Charles Haddon Spurgeon heeft jarenlang geleden aan een slechte gezondheid, hij werd gekweld door jicht, reuma en de ziekte van Bright (nierziekte). Tijdens zijn relatief korte leven (hij was pas 57 toen hij stierf) had hij verbazingwekkend veel bereikt. Hij stichtte kerken, ontfermde zich over weeskinderen, leidde voorgangers op en was een productieve schrijver. Zijn prediking trok menigten van duizenden en Spurgeon maakte, in tegenstelling tot veel andere predikanten van die dag, het prediken toegankelijk voor het gewone volk in plaats voor alleen de rijke en ontwikkelde mensen.

Een laatste eerbetoon

Toen Spurgeon in het plaatsje Menton in Frankrijk gestorven was en het lichaam overgebracht was naar Londen, stonden er meer dan 100.000 mensen langs de straten om de passerende begrafenisstoet te kunnen zien. Elke winkel langs de route sloot de deuren uit respect voor Charles Haddon Spurgeon. Drie dagen lang werden er kerkdiensten gehouden in de Metropolitan Tabernakel.

Een ooggetuige verslag van Spurgeon's begrafenis

Een ooggetuige schreef: *Het was die Donderdag de 11de Februari een wonderlijk tafereel in de straten*

van Londen, het was een aanblik om nooit te vergeten. Men kon voor kilometers lang niets zien, dan alleen maar blote hoofden, gesloten ramen en tekenen van verdriet en rouw. Het was inderdaad een gedenkwaardige scène. Wat een Bijbelse les was het die de doodskist predikte tot zijn tienduizenden terwijl deze door hun midden ging! Alle klassen, alle geloofsbelijdenissen, alle partijen waren verenigd in rouw. De weeskinderen zongen hun laatste lied aan hun geliefde vader terwijl ze hem voor altijd uit hun zicht in het graf zagen verdwijnen.

Hoe Spurgeon over de dood dacht

De kist van
Spurgeon

Op die dinsdag passeerden meer dan 60.000 mensen de kerk waar zijn doodskist stond. Bij de laatste dienst op donderdag waren er bezoeken van bekende voorgangers uit andere kerkelijke groeperingen. Dit laat ons zien hoe breed Spurgeon gerespecteerd werd. De zegening werd uitgesproken door de predikant van Rochester. Spurgeon was zijn hele leven vatbaar voor depressiviteit, maar hij was niet bang voor de dood.

Spurgeon predikte vaak over het sterven en sprak over de eeuwige hoop van de christen. Een van zijn bemoedigende woorden waren deze: Het beste moment van het leven van een christen is zijn laatste, omdat dit het moment is dat hij het dichtst bij de hemel is. Het is geen verlies om te sterven, het is een blijvende, eeuwige winst. Alle heerlijkheid van de middag worden overschaduwd door de wonderen van de zonsondergang. En, treffend en ook treffend in zijn geval: Wie dagelijks leert te sterven terwijl hij leeft, zal het niet moeilijk vinden om voor de laatste keer zijn ziel uit te ademen.

De begraafplaats

De oude begraafplaats naast het station van West Norwood, een multiculturele wijk in het zuiden van Londen, fungeert voor omwonenden als park. Tussen treurwilgen, berken en dennen staan duizenden scheefgezakte zerken waaronder het stof van vergeten generaties ligt. Afgezien van grootheden die in geschiedenisboeken voortleven.

Op de top van de heuvel, die een vergezicht over de stad biedt, bevindt zich de tombe van de man die in kerkelijke kringen een onvergankelijke naam verwierf. Charles Haddon Spurgeon, de prins der predikers. Baptist met een uitgesproken calvinistische overtuiging, gecombineerd met een sterk verlangen om het Evangelie van vrije genade alom te verkondigen.

Pal achter de tombe verrees het West Norwood Crematorium. Het borstbeeld van Spurgeon bevindt zich aan de voorzijde van de tombe, de ogen gericht op de zerkenzee voor hem. Treffend symbool van de drang die hij had om aan dode zondaren de levende Heiland te verkondigen.

Graftombe

De wereldberoemde baptisten prediker wilde een eenvoudige zerk met daarop alleen de letters CHS, maar aan die wens hielden de nabestaanden zich niet. De diakenen bekostigden een koninklijk grafmonument, zoals de hele begrafenis koninklijk was. Achter de lange rij met koetsen vol verwanten en vrienden trokken tienduizenden mensen mee naar West Norwood Cemetery. Oude prenten tonen de menigte voor de poort van de begraafplaats, die nog altijd overeind staat.

De menigte voor de poort

Op de graftombe zijn met onuitwisbaar schrift twee coupletten uit een lied van de zwaarmoedige dichter William Cowper gebeiteld, met daarin de ontroerende regels:

Then in a nobler, sweeter song, Ill sing Thy power to save, When this poor lisping, stammering tongue, lies silent in the grave.

(Dan bezing ik in een edeler, zoeter gezang, uw macht om te redden, als deze arm lispelende, stamelende tong stil in het graf ligt.)

